

nenavštěvoval, takže se všichni mohli plést. Zářena vážně doufala, že se všichni mylí.

Celá se oklepala a podívala se na zataženou oblohu. Chtěla víc slunce. Celý život jí chybělo, ačkoliv to netušila, dokud jí neozářilo šupiny v den, kdy opustili jeskyně. Klidně by snesla víc dlouhých, slunečných dnů.

Místo toho má tohle. Déšť. Bahno. Zase déšť. Ještě víc bahna.

A navíc ještě jednoho sténajícího, hekajícího, pomalého, zraněného mořeleta.

„Můžeme zastavit?“ funěl Bláník. „Potřebuju si odpočnout.“ Dovlekl se blátem k poněkud suššímu místu pod stromem.

Zářena se na něj podívala úkosem. Modrozelený drak sebou plácl na zem. Ostatní dráčata se taky zastavila a vyměnila si pohledy. Dnes šli, místo aby letěli, protože Bláník tvrdil, že to je pro jeho zranění lepší. A přesto je žádal o přestávky snad každých deset kroků. Zářena začínala mít podezření, že ve skutečnosti nechce, aby se dostali do deštného pralesa.

Ale proč? uvažovala. Skrývá snad něco? Souvisí to s mými rodiči?

Jako vychovatel, který ukradl její vejce dešťoletům, měl být Bláník užitečnou studnicí vědomostí o tom, odkud pochází. Místo toho vždycky jen něco zamumlal, kdykoliv se ho zeptali na draky z deštného pralesa.

Hlíňák přistoupil k Bláníkovi a podíval se na jeho zranění. Dokud mohli, ovazovali je chaluhami nasáklými mořskou vodou, ale teď byli příliš hluboko ve vnitrozemí.

Otrávené škrábnutí poblíž Bláníkova ocasu se změnilo v ošklivý šrám obklopený zčernalými šupinami a zdálo se, že čern postupuje každý den o něco dál. Nikdo z nich netušil, jak bojovat proti jedu pískeley.

A navíc ani netušíme, proč Žára tolik prahne Bláníkově smrti. Totiž, já si taky myslím, že je hrozný, ale ona ho ani nezná. Zářena se podívala na Hvězdoplava, černého nocileta a nejchytřejší dráče, jaké kdy potkala – a tím by nejspíš zůstal, i kdyby znala víc než čtyři dráčata. Napadlo ji, jestli má Hvězdoplav nějakou teorii.

Hlíňák máchl ocasem v bahně. Tvářil se ustaraně. „Doufám, že mu dešťoleti pomůžou,“ řekl. „Tohle není zrovna jejich jed. A třeba budou mít víc nápadů než my.“

Zářena zaklepala křídly a odvrátila se. Bylo jí to jedno. Ostatní dráčata cítila ke starému vychovateli jakousi pochybnou věrnost, jako kdyby byla povinována ho zachraňovat.

Ona si zřejmě jako jediná pamatovala, že by ji klidně nechal zabít.

Krádež jejího vejce byl taky jeho nápad. Proroctví vyžadovalo nebeleta, ale když Spáry ztratily nebeletské vejce, ještě než se vylíhlo, Bláník se ho rozhodl nahradit dešťoletem. Je to jeho chyba, že Zářena musela vyrůstat v podzemí, daleko od domova a rodiny, a učit se o proroctví, ve kterém pro ni ani nebylo místo.

Pro ostatní to bylo snadné. Nad jejich osudem se nevznášely otazníky. Ale Zářena... Jestli měla pomoci se záchranou světa, proč proroctví nemluvilo o dešťoletovi? A jestli nebyla k tomuto velkolepému úkolu nutná, jaký měl její život vůbec smysl?